

[1] Περί τοῦ πονηροῦ καὶ ὀκνηροῦ

Λέγεται γὰρ ὅτι ὀκάτις πονηρὸς καὶ ὀκνηρὸς εἶχαν φιλίαν·
καὶ ἐπεριπατοῦσαν οἱ δύο. Καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν ἤϊραν ἄσπρα
χρυσὰ α. Καὶ λέγει ὁ ὀκνὸς τὸν πονηρόν: «Μοίρασε τὸ πρᾶγμα
5 μέσα». Ὁ δὲ πονηρὸς εἶπεν: «Οὐχί, ἀλλ' ἄς ἐπάρωμεν τώρα ἐξ αὐτῶν
καὶ θέλομεν τὰ ἔχει πολὺν καιρὸν καὶ θέλει εἶσται πάντοτε ἡ
ἀσφάλειά μας στερεά». Καὶ ἐπίστευσεν ὁ ὀκνὸς τοὺς λόγους τοῦ
πονηροῦ καὶ ἀπελθόντες ἔκρυσαν αὐτὰ ἀποκάτου εἰς δένδρον μέγα
καὶ ὑψηλὸν καὶ ὑπέστρεψαν ὀπίσω. Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἀπελθὼν
10 ὁ πονηρὸς ἔκλεψεν τὰ ἄσπρα ὅλα καὶ μετὰ ταῦτα εἶπεν τὸν ὀκνόν:
«Ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἐπάρωμεν τὰ ἄσπρα». Καὶ ἀπελθόντες ἔσκαψαν
καὶ οὐχ εὔρον οὐδέν. Καὶ πιάσας ὁ πονηρὸς τὰ γένια του καὶ τὰ
μαλλία του κλαίων καὶ φωνάζων: «Ὀκνέ, σὺ ἐπῆρες τὰ ἄσπρα».
Καὶ ἔλε' ἐκεῖνος κλαίων καὶ ὀμνύων ὅτι: «οὐκ ἔχω εἶδῃσιν εἰς τοῦτο».
15 Αὐτὸς δὲ οὐκ ἐπίστευεν αὐτὸν ὡς δήμιος, ἀλλὰ ἐπῆρεν αὐτὸν καὶ
εἰς τὸν κριτὴν ὑπάγει. Καὶ λαλήσαντες τὴν ὑπόθεσιν αὐτῶν, λέγει
ὁ κριτής: «Πάντοτε ὅπου ἐγκαλεῖ θέλει νὰ δεῖξη ὑπόθεσιν». Καὶ
λέγει ὁ πονηρὸς: «Τὸ δένδρον αὐτὸ νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν,
ἐὰν οὐδὲν συντυχαίῃ». Καὶ ἀπελθὼν ὁ πονηρὸς εἰς τὸν πατέρα
20 αὐτοῦ εἶπεν αὐτοῦ ὅλην τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ ἐπαρεκάλεσεν αὐτὸν
λέγων: «Ἄγωμε καὶ ἀνέβα εἰς τὸ δένδρον καὶ κρυβήσου ἐκεῖ, καί,
ὅταν ἔλθῃ ὁ κριτής καὶ ἐρωτήσῃ τὸ δένδρον, ἐσὺ νὰ λέγῃς ὅτι ὁ
ὀκνὸς ἐπῆρεν τὰ ἄσπρα». Καὶ λέγει ὁ πατὴρ αὐτοῦ: «Εγὼ τοῦτο
ποιήσω, ἀλλὰ βλέπε μὴ περπλακοῦμεν εἰς τὸ ἐδικὸ μας δίκτυον».
25 Καὶ ἀπῆρεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἀνέβη εἰς τὸν δένδρον καὶ ἐκρυβήθη
ἐκεῖ. Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐλθόντες εἰς τὸν δένδρον καὶ λέγει: «Ἐρώ-
τησε τὸν δένδρον». Ἐρώτησε δὲ αὐτὸ ὁ κριτής. Καὶ ἐξέβαινε φωνὴ
ἐκ τοῦ δένδρου ὅτι ὁ ὀκνὸς ἐπῆρεν τὰ ἄσπρα. Ὅπερ ἀκούσας ὁ
κριτής ἐθαύμασεν, καὶ νοήσας τὴν πονηρίαν αὐτοῦ ὄρισεν καὶ ἔβα-
30 λεν ἰστίαν εἰς τὸ δένδρον, καὶ ἀνέβαιναν ὁ καπνὸς εἰς τὸν δένδρον.
Καὶ εὐθέως ἐφώναξεν ὁ σκυλόγερος: «Κύριε, ἐλέησον, τί ἔνι ἐτοῦτο!».
Καὶ ἐξελθὼν ὁμολόγησεν τὴν ἀλήθειαν. Καὶ πολλὰ δαρεῖς παρὰ τοῦ
κριτοῦ σὺν τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπῆρεν ὅλα τὰ ἄσπρα καὶ ἔδωκεν αὐτὰ

35 τὸν ὀκνόν. Ἔδε αὐτὰ ἔπαθεν ὁ ὀκνός, τοιοῦτον ἓνι καὶ τοῦ πονη-
ροῦ ἀνθρώπου τὸ πλήρωμα.

Ἐγὼ πάντοτε ἐφοβούμην τὴν πονηρίαν σου ὡς τὸν ὄφιν, ἐπεὶ
καὶ ἐξ αὐτοῦ στάζει φαρμάκι. Καὶ καλὰ εἶπεν ὅπου εἶπεν: «Καλὸν
ἔναι νὰ φεύγει κανεὶς τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς κακοὺς,
κἂν συγγενεῖς καὶ γνώριμοι εἰσίν».

40 Ὅμοιον τὸ ἐποίησεν ὁ πραγματευτής.

Niki Eideneier (επιμ.), «Δύο μῦθοι ἀπὸ τὸν “Στεφανίτη καὶ Ἰχνηλάτη” σε δημῶδη
γλῶσσα», *Ελληνικά*, τ. 20, τχ. 2 (1967), σ. 430-435.